СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVI. Ч. 28. Джерзи Сіті, Н. Дж., субота, 4. лютого, 1928. VOL. XXXVI. No. 28. Jersey City, N. J., Saturday, February 4. 1928. THREE CENTS.

АМЕРИКА Й ФРАНЦІЯ МАЮТЬ ПІДПИСАТИ АРБІТРАЦІЙНИЙ ДОГОВІР

АЛЕ УРЯДИ НЕ ПОГОДЖУЮТЬСЯ ЩЕ ЩОДО ЗНАЧІННЯ ДОГОВОРУ.

ВАШИНГТОН, 2. лютого. — У слідуючий понеділок мають Злучені Держави й Франція підписати спільний договір про арбітрацію непорозумінь між собою.

Хоча підписанне договору вже так недалеко, мимо сього кождий уряд по своєму розуміє постанови сього договору.

Зі сьої причини відай навіть відложать дату підписання договору.

НАФТЯР НЕ ХОЧЕ ЗІЗНАВАТИ ПЕРЕД СЕНАТОМ.

СТЮАРТ НЕ ХОЧЕ ДАТИ ВАЖНИХ ІНФОРМАЦІЙ.

ВАШИНГТОН, 2. лютого. — Роберт Стюарт, директор нафтової компанії Стендард Ойл Ко. оф Індіяна, стакув нині по довгій проволоці перед сенатовим комітетом для нафтового слідства, але мимо погроз зі сторони комітету не хотів зложити зізнань про важні операції нафтові, з яких, на думку уряду, бувший секретар внутрішних справ Фол мав дістати хабар у сумі чверть міліона долярів.

Стюарт не хотів відповісти нічого на питання про перепродуванне нафти, з якого мали походити фонди на хабар для Фола. Стюарта покличуть ще раз завтра, і як він ще не захоче зізнавати, то його поставлять на суд за непослух для сенату.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР МІСТА.

У ФОЛ РИВЕР ЗГОРІЛО 20 БЛОКІВ.

ФОЛ РИВЕР, Месечузетс, 3. лютого. — Вчора вечером вибух у самій бизвесовій частині міста пожар, який знищив до години двайцять бизнесовий блоків. Нині рано місто ще далі горить.

Шкода виносить грубі міліони долярів. Погоріло богато важних будинків, як банків, фабрик, готелів. Пожар пробують гасити пожарні сторожі з 8 довколичних міст. Телефонічне получення в місті зірване працюють тільки алярмові лінії. — Причина пожару невідома.

СМИТ ВІДПОВІДАЄ МЕКАДУ.

КАЖЕ, ЩО МЕКАДУ НЕ ЗНАЄ КОНСТИТУЦІЇ

ОБАНІ, Ню Йорк, 3. лютого. — Стейтовий губернатор Ал. Смит говорив нині з ґазетярами в справі визову, який йому кинув контркандидат до демократичної номінації на уряд президента Злучених Держав Мекаду. Мекаду візвав Смита заявити публично своє становище в справі прогибіції.

Смит говорив тільки про одно з питань Мекаду, а саме про те, чи прогибіція обовязує в нюйорськім стейті та чи вона становить частину нюйорської конституції. Смит назвав Мекаду неграмотним у справах законів, показуючи на постанову нюйорської стейтової конституції, після котрої федеральна конституція обовязує в стейті як частина стейтової.

ЛИНДБЕРҐ ПРИЇХАВ ДО САН ХВАН У ПОРТО РІКО.

САН ХВАН, Порто Ріко, 2. лютого. — Полковник Линдберґ прилетів сюди нині на своїм літаку по двогодиннім леті з Ст. Томаса.

Йому зараз справлено врочисте принятте. Місто проголосило цілоденне свято, а уряд дав йому ріжні відзначення.

ЖІНОЧІ КРАВЦІ ХОЧУТЬ СВОБІДНОЇ СУБОТИ.

НЮ ЙОРК, 2. лютого. — У головній кватирі кравецької юнії жіночої одежі зібралися представники 190 юнійних відділів на наради, щоби почати спільну акцію за заведеннем повного суботнішнього відпочинку в сьому промислі.

ЖІНКА ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО ВБИЙСТВА ЛЮБОВНИКА.

ПЕТЕРСОН, Ню Джерзі, 2. лютого. — Місцева поліція дістала нині телефонічну осторогу від якоїсь людини, яка не хоче подати свого імени, що в домі під ч. 30. на Овк Стр. когось убито. Поліція пішла на сю адресу й там справді найдено тіло мущини, що набув там мешкання під іменем Гемонда. Подав він властителеви, що він жие зі жінкою. Хата була в страшному неладі, немовби по завзятім бою. Гемонд згинув від револьверових куль. Жінки в мешканю не було, і поліція стала за нею глядіти. Найшла її в мешканю знакомих по 2-годиннім пошукуванню. Вона має літ 22. Вона по коротких допитах заявила, що вбила Гемонда в обороні власній, во він грозив, що заріже її відломкол шкла. Вони посварилися між собою, побилися, а відтак вона нагадала собі, що в неї є револьвер.

На дальші допити жінка призналася, що Гемонд не називається так у дійсности, але Гвейлен, що він має жінку й двоє дітий у Ню Йорку, що він заробляв добре, продаючи бископти, та що він не жив зі женою, але з нею. По коротких допитах телефоном поліція переконалася, що все так є справді, як подала дівчина.

Але поліція довідалася теж, що дівчину відвідував тут ще один старий мущина. Поліція задержала дівчину як підозріду за вбийство, а того мущину як важного свідка.

АМЕРИКА ТАКИ ЗАПЛАТИЛА ЛІДЗІ СВОЮ ВКЛАДКУ.

ЖЕНЕВА, 1. лютого. — Злучені Держави вирівнали сегодня свій довг супроти Ліґи Націй, який виносив около $17.000. Це зворот за видатки, звязані з американською участю в нарадах Ліґи. Проти цеї заплати підносилися голоси протесту з боку ворогів Ліґи, бо, мовляв, Америка, яка не належить до Ліґи, платить стільки, що й Англія, яка є дійсним членом Ліґи. Не зважаючи на те, вашинґтонський уряд вирівнав свій довг в цілости.

КЛЯТВА РАБІНІВ НА УСЛУГАХ ПОЛІЦІЇ.

Перед кількома днями арештувала варшавська поліція 25-літню Жидівку Песу Бірфас, яка везла з Гродна валізку з краденими середньовічними „торами". На допиті поліції, яким чином прийшла арештована в посідання „тор", не промовила вона ані слова, супроти чого прикликано до помочі... рабінів. Прийшло їх трох, але й коли їхні заходи появилися безуспішними, тоді обурені рабіни засвітили свічки й серед відповідних церемоній кинули на дівчину клятву. Дівчина зімліла, але походження „тор" таки не виявила.

ЧОЛОВІК, ЩО ПЛАЧЕ КРОВЮ.

Молодий вальденбурський мешканець Павло Дібек демонстрував недавно перед комісією берлінських лікарів експерименти на свойому тілі, які для сучасного вченого світа остають загадкою, а в давнину мусіли би бути признані „чудами". Під стислою контролею лікарів, цілковито нагий, сів Дібек на кріслі й заявив, що за кілька мінут він буде плакати кровю. І дійсно протягом кількох хвиль почали його очі червоніти, а вслід за тим виплили з них струмочки крови.

Відтак показував Дібек свою цілковиту нечулість на фізичний біль. Він вбивав собі в тіло шпильки і тонкі ножі, при чому не показалася ані капля крови. Між иншим він поклав руку на стіл і пробив її цвяхом, який застряг у столі. Коли цвях витягнено, не завважено в рані ані каплі крови.

Відтак Дібек, замкнувши очі, заявив, що на поодиноких місцях його тіла покажеться кров. Протягом кількох хвилин почали означені місця кервавити, коли одначе обмито кров, на тих місцях не було й сліду ран. Дібек заявляв своє знечулення й на ділання вогню, в якому він держав руку протягом дванацяти секунд.

З другого боку Дібек показав, що він без вогню, тільки своєю загадковою волею може викликати на свойому тілі сліди опарения, які під впливом його волі можуть безслідно зникати.

В найблищому часі буде Дібек попписуватися своїми „чудами" публично.

ПОВІДОМЛЕННЄ

Згідно з параграфом 56 статутів У. Н. Союза, сим маю честь повідомити всіх Вп. Головних Урядників У. Н. Союза, що

РІЧНЕ ЗАСІДАННЄ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА

— розпічнеться —

В СЕРЕДУ, ДНЯ 15-го ЛЮТОГО 1928 Р.

О ГОДИНІ 9-тій РАНО

В ДОМІ У. Н. СОЮЗА, 83 ГРЕНД СТ., ДЖЕРЗИ СІТІ, Н. ДЖ.

Іван Каштанюк, гол. рек. секретар.

ПРОЦЕС ПРОТИ ГИКМЕНА.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, 1. лютого. — Нині рано, якраз у день 20 уродин, Вилієм Гикмен станув на короткий час перед судом за вбийство аптикаря Айві Томаса, котрого мав убити Гикмен на спілку з Гонтом у Різдво 1926 року. Відтак Гикмен вернув на розправу, яка ведеться проти нього за вбийство 12-літної дівчини Маріянни Паркер.

„ВУЛЬКАН" У НОВОСІЛЦІ НА ВОЛИНІ.

В селі Новосілці на Волині є горбок, який недавно нагнав околичним мешканяцм чимало страху. З нутра горбка почулися глухі громи, що впевнило населення про близький вибух цього горбка — вулькану. Люде втікли з села, а горбок обставили кордоном. Громи одначе втихли, а люде, вернувши до своїх хат, не можуть вийти з дива, що було причиною згаданого явища.

СТОРІНКА З БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ПОБУТУ.

Артемівська міліція влаштувала в день десятих роковин жовтневої революції істинню руську „попойку", підчас якої знасилувано дружину начальника міліції Шіліна, а його самого побито й поранено. Шілінова, вирвавшися з рук насильників, застрілилася. В ганебному „святкованню" роковин жовтневої революції приймав м. и. участь голова окружного суду — Ярощук. Аж до дня 16-го трудня, в якому заговорила про все це преса, нікому з виновників не спав волос з голови.

ГОЛОВНА ВИГРАНА В... ДОМОВИНІ.

До цвинтарного заряду в Барцельоні зголосилася якась жінка з просьбою ексгумації її покійного чоловіка, похованого в сурдуті, в якому був льотерійний жереб. Жінка вієвняла, що „може" цей похований з чоловіком жереб виграв. Ексгумацію переведено, а за кілька днів впала на нього виграна 5.000 песетів.

ПОХОРОН ГОРИЛЯ.

В одному з мандруючих по Мадярщині цирків занедужав прекрасний гориль і здох, помимо заходів ветеринаря-спеціяліста.

Власник цирку, не маючи богато часу до втрачення, не міг займатися закопанням небіжчика чи спрепаруванням його шкіри і кістяка. Завинув гориля в шмату і кинув до придорожного рова в околиці Мармарош-Сігет.

Цирк помандрував собі далі, а непохований „член" його трупи лежав у придорожному рові. Тимчасом один з околичних селян наткнувся на труп гориля і станув перед загадкою. Заалярмував село, але ніхто з його мешканців не міг рішити походження загадочного трупа. Але найшовся там один тямущий чоловік, який пригадав собі, що недавно подорожував по околиці якийсь чужинець, що запускався в далекі прогульки в гори. Значить, це ніхто инший, як цей подорожник, якого вбили ласі на його кишеню злочинці й обдертого до нага покинули в рові. Що той чужинець був від стіп до голови оброслий, це нікого не здивувало — видно, що так виглядають... всі чужинці.

Рішено справити нещасному чужинцеві гідний похорон. Вложено гориля до гарної домовини, перенесено на кладовище і тут відправлено над ним панахиду. Тому одначе, що не було певности, якої віри був „багатий чужинець", панахиду відправив місцевий пастор і... рабін.

ЦЕРКВА ВИРИНУЛА З МОРСЬКИХ ХВИЛЬ.

З Лондону доносять: Мешканці Вон Пе Наз були недавно свідками незвичайного видовища. Підчас одного з сильних відпливів моря виринула з морських хвиль церква, яку ще в 1798 р. залило море. Тепер беріг віддалився вже на три милі від місця, де колись стояла церква. Поява затопленої церкви викликала серед забобонних мешканців паніку. Відважні старалися добитись до церкви, але новий прибій назад погрузив її в морських хвилях.

АНТИСЕМІТИЗМ НА УГОРЩИНІ

ЗА КРИТИКУ УРЯДУ ЗАСУДЖУЮТЬ НА 7 ЛІТ ТЮРМИ І $500.000 ГРОШЕВОЇ КАРИ. — ЗАСУД ЗВЕРНЕНИЙ ПРОТИ ЖИДА. — В ОСТАННІЙ КАРІ ДОБАЧУЮТЬ ЗРІСТ АНТИСЕМІТИЗМУ.

БУДАПЕШТ, 2. лютого. — Угорський суд засудив сегодня барона Людвига Гатвані на 7 літ тюрми і заплату $500.000 за те, що будучи в 1921 році редактором одної з віденських газет, критикував остро угорський уряд.

Гатвані доробився значного маєтку і як журналіст і критик жив довший час за границями Угорщини, звідки, як каже оборона, нападав на угорський уряд тільки з патріотичного обовязку. Критикував він діяльність уряду маючи тільки на оці добро своєї вітчини. Суддя був видно іншої думки, коли наложив на него так остру кару, яка добиває Гатванія морально, а рівнож означає заразом і його цілковиту фінансову руїну, бо забирає весь його маєток. Судив той самий суддя, що в своїм часі судив фальшівників французьких франків, що фальшували їх маючи рівнож тільки добро Угорщини на увазі. Кара, яка спала на Гатванія не стоїть одначе в ніякій пропорції до тих кар, що їх наложено на фальшівників франків.

Остроту виміру кари толкують собі тим, що це судили Жида, а в Угорщині антисемітський рух тепер сильно поширений.

ЛОНДОН І БЕРЛІН — В ПРИЯЗНИ.

СОВІТИ ПОБОЮЮТЬСЯ АНГЛІЙСЬКО-НІМЕЦЬКОГО СОЮЗА. — КАЖУТЬ, ЩО ТАКИЙ СОЮЗ ЗВЕРНЕНИЙ ПРОТИ РОСІЇ.

БЕРЛІН, 2. лютого. — Московська газета „Ізвестія" подає, що послідна промова німецького міністра заграничних справ Штреземана в справі евакуації вказує на те, що між Великою Британією а Німеччиною приходить до тісного порозуміння. І тому саме покликувався в своїй промові на Англію, коли заявив, що її гарантія повинна бути для Франції вистарчаючою і вона не має чого боятися нарушення льокарненського договору з боку Німеччини. „Ізвестія" посуджують Німеччину, що вона намагається ізоловати совіти від других європейських держав та що пособляла Італії і Англії в пачкованню муніції до Угорщини.

Все те вказує, що Німеччина ввійшла вже в тихе порозуміння з Англією та через те стала заразом її орудієм в наступах на совіти.

ГЕДИН ЗНАЙШОВСЯ.

ЗДОРОВ І НАХОДИТЬСЯ В СЕРЕДУЩІЙ АЗІЇ.

ШТОКГОЛЬМ, Швеція, 2. лютого. — Про відомого шведського дослідника Свен Гедина, що вибрався на наукові досліди в Азії, не було ніякої чутки від липня минулого року. Побоювалися, що експедиція десь загинула. А тепер дійшли відомости, що вона поділилася на три частини, з яких одна дійшла вже до міста Гамі в провінції Сінкіянґ. Сам Гедин находиться в місцевости, віддаленій на 150 миль від Гамі.

КАРОЛЬ ЗНОВА ЗНИКАЄ.

ЙОГО ПРИХИЛЬНИКИ НАДТО ЙОГО ТУРБУЮТЬ РУМУНСЬКИМ ПРЕСТОЛОМ. — ЧЕРЕЗ ТЕ НЕМА ЧАСУ НА ЗАБАВИ.

ПАРИЖ, 2. лютого. — Бувший румунський престолонаслідник Кароль покидає Париж, віднаймає свою віллю за $3.000 річно другим, а сам виїзджає до замку в Нормандії. Каже, що вже йому надоїли двірські камарилі, які пхають його на румунський престол і кажуть займатися того роду справами, що забирають йому весь час і не дають можности ужити приємностей життя.

НЕ ХОЧУТЬ БАЧИТИ ТАНЦЮРИСТКИ-МУРИНКИ.

ВІДЕНЬ, 2. лютого. — Джозефин Бейкер, відома американська танцюристка прибула по паризьких триюмфах до Відня на гостинні виступи в джезовій опері „Джонні". Тому, що Бейкер муринка і грає в штуці, в якій мурин гордий з того, що всі білі жінки за ним пропадають, німецькі студенти зробили їй демонстрацію перед готелем, до якого вона заїхала, та заявили, що не допустять до вистави. Коли вистава одначе таки відбулася, студенти перервали її в той спосіб, що кинули між публику бомби, з яких розсипався порошок, що змушував всю публику до пчихання.

НІМЦІ НА ПОХОРОНІ ГЕЙҐА.

ЛОНДОН, 2. лютого. — В похороні полевого маршалка Гейґа возьмуть участь представники всіх держав. З Франції прибув маршал Фош і 50 французьких жовнірів. Німеччина візьме рівнож офіціяльну участь, висилаючи свого військового аташе та звісивши при амбасаді державний прапор до половини на знак жалоби.

А тимчасом великі маси народа приходять відвідати домовину. В послідкім дні відвідало її яких 25.000 людей. Похорон буде без музики і особливших парад. За домовиною будуть ступати разом в однім ряді з визначнійшими державними мужами як представниками два вірні слуги Гейґа, а то сержант Секретт, що служив при нім через 30 літ і його вірний кінь.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодинока число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.
За кожду зміну адреси платиться 10 центів
Телефон „Свободи" 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЩО НАС ГУБИТЬ?

Всі погоджуємося з тим, що молодіж — це наша будучність. Наші діти в Америці — це рівнож американсько-українська будучність. Свіжої іміграції не буде і вони остануть одинокими представниками українства в Америці. А що на те не треба буде вже довго ждати, це загально відома справа.

Якже-ж ті представники будуть виглядати? Загляньмо правді в очі, не дурім себе, а скажім собі: Не буде кому в короткім часі нас тут представляти і не буде кого представляти. І не будемо могли нашу молодь навіть за те винувати. З хати винесла вона під українським оглядом небагато, а з української школи дуже мало, а з церкви ще менше. А до української „політики" відноситься прямо з відразою.

І так ми бачимо, як молоде поколінне під національним оглядом нидіє, а старі „політикують" далі, себто дробляться і розбивають свої сили, поділившися на гуртки. І то дробляться та ненавидять себе головно з причин, що звязані з політикою в старім краю.

Якаж з того користь для нас в Америці і для старого краю, коли ті, що тут вже в своїй подавляючій більшости цілком певно останугь, будуть себе розбивати задля того, чи маємо звідси підпирати Українське Національно-Демократичне Обєднанне, чи Сельроба чи Партію Праці, чи радикалів, чи комуністів в краю? Старий край під тим оглядом дасть собі сам раду. Ми з Америки не зможемо ніяк змінити курсу краєвої політики, бо її будуть творити ті люде, що на місці. Ми тільки можемо вносити часове замішанне і то все. Але попри те наносимо величезну шкоду собі самим. Бо через гризню, чи посилати гроші на повінь на руки того чи другого краєвого комітету — ми тут себе дражнимо і ділимо на ріжні ворожі табори та ґрупи до тої міри, що не можемо спільно приступити до вироблення якогось пляну в справі ратування нашої національної екзистенції в Америці. Через те наносимо величезну шкоду загально-українській справі, бо в гризні над старокраєвою політикою, з якої ні нам ні краєви нема користи, ліквідуємо заразом національну екзистенцію української іміграції в Америці.

З того не виходить, щоби ми оттою політикою взагалі не займалися. Навпаки, займаймося нею, але витягаймо з неї ті світлі моменти і то геройство, що звязане зі смертю Бесарабової, розстрілом Щеремети, Скочиляса і других, з засудом 150 селян на Волині на звиш 1000 літ тюрми і т. п., бо це та політика, якої послухає і молоде покоління набере з неї поважання і любови до старого краю і буде далі радо давати жертви на Рідну Школу, інвалідів, політичних вязнів і т. д. А ми старі не будемо мати причини жертися між собою.

ВИБОРЧІ ПЕРСПЕКТИВИ.

Ще на далекий час до виборів президента Злучених Держав зашуміло в краю, як в улию. Нема тижня, щоби не виступив якийсь політик з своєю кандидатурою. Кожда партія має їх уже що найменче тузін. Як довго республиканці думали, що Кулидж буде кандидувати, так довго всі кандидати займалися тільки аґітацією проти третого кандидовання Кулиджа; з хвилею, як Кулидж рішучо заявив, що кандидувати не думає, всі кандидати почули, що їх руки розвязалися, і — линула справдішна повінь кандидатів.

Все таки й серед замішання слідно деякий порядок, і серед маси вистають у гору деякі люди своїми головами. Серед демократичної партії, приміром, на перший плян виступає кандидатура нюйорського ґубернатора Ал. Смита. Ся кандидатура без сумніву наробить ще богато шуму, поки вона рішиться сюди або туди. Навіть радикальні ґазети застановляються серіозно над вартістю сеї кандидатури. „Ню Репоблик" приміром пише статтю „Ґубернатор Смит і Поступовці" та розглядає вигляди Смита.

„Ню Репоблик" каже, що Смитова кандидатура стоїть досить поважно, коли її став трактувати як поважну кандидатуру „ланцюх ґазет Скрипса-Говарда", до якого належить кількасот ґазет по всему краю, а котрий підчас послідних президіяльних виборів мав відвагу сказати неодно прихильне слово навіть про таку непопулярну в консервативних кругах фіґуру, як покійний сенатор Ла Фолет. Отже редактори ґазет сьої ґрупи Скрипса-Говарда заявили публично, що на случай якби їм прийшло до вибору між Ґувером а Смитом, себто якби Смит кандидував з демократичної партії, а Ґувер з републиканської, то вони будуть попирати Ґувера. Колиб знова їм прийшлося вибирати між Смитом а Досом або Лавденом, то вони будуть попирати Смита.

Ся заява без сумніву буде мати великий уплив на рішення кандидатур. Вона відразу ставить на першому місці против себе як найповажнійших кандидатів републиканця Ґувера й демократа Смита. Дуже навіть можливо, що остаточна політична боротьба 1928. року власне розіґрається між сими людьми. Через те й не диво, що „Ню Репоблик" розглядає вартість кандидатів та порівнує їх вигляди на побіду.

На думку тижневика „Ню Репоблик" Ал. Смит має богато даних на першого політика найбільшого стейту північно-американського союза. Він має на се ріжні особисті прикмети, товариські, політичні, і другі, які дають йому можність боротися успішно проти політичних уплпвів републиканців в нюйорськім стейті. Однак сі прикмети не богато йому поможуть у. краєвій політиці. Смит знає добре стейтову політику, в краєвій він новик. У стейтовій політиці він потрафить виробити програму для партії, в краєвій він буде мусіти йти за партією, а ся тепер не показує здібности виробити популярну програму.

На думку тижневика „Ню Репоблик" Ал. Смит змігби виступити доспішно проти переваги републиканської партії тільки в сей одинокий спосіб, щоби кинути визов панованню великих бизнесменів над федеральним урядом. Сього однак ні демократична партія ні Смит не зробить. Американський виборець на загал волить перевагу бизнесу, коли се дає йому надію на добробут. Через те пересічний Американець волить мати президентом знатока бизнесу. Таким знатоком є без сумніву теперішний секретар торговлі Ґувер, і тому не можна дивуватися, що ґазети з ґрупи Скрипса-Говарда заявляються в першу чергу за Ґувером.

Коли піднеслися голоси за Ґувером, заговорили теж і „форейнерські" ґазети. Серед богато ґруп Смит має без сумніву богато прихильників; богато хотілоби попирати його просто тому, що він демократ, а богато просто тому, що він католик. Він був просто найбільше популярним кандидатом. Проголошенне кандидатури Ґувера в дечому змінило вигляди Смита. Коли родовиті Американці заявляються за Ґувером як за бизнесменом, то натуралізовані Американці знають Ґувера з його ріжних добродійних акцій для земляків у старому краю. Постать Ґувера виходить наперед як постать великого орґанізатора допомогових акцій для голодуючих, для жертв повений, для жертв війни. Вони памятають теж, що Ґувер ніколи не брав ніякої участи в цькованню на „чужинців" та на „чужинецьку пресу", але відносився до всіх з розумною бизнесовою вирозумілостю, чого про богато других кандидатів не все можна сказати.

СТРАШНІ НАСЛІДКИ ІСПИТОВОЇ ЇЗДИ.

Про таку пригоду повідомляють париські ґазети: в париській автомобілевій школі, яка від десяток літ образує на шоферів для автомобілів і автобусів, станув до іспиту якийсь Люсієн Маркасен. Учителі захотіли його спалити при іспиті, бо виглядав їм на дуже глупого на основі відповідей. Але Маркасена не вістрашило це, казав, що при іспитовій їзді покаже, що вміє. До пробної їзди сів із Маркасоном один інспектор згаданої школи. Сказав Маркасенови пустити авто в рух. Маркасен наче божевільний крутив корбою, потім скоро скочив на своє місце, але віз не рушився з місця. Що не робив, усе даремно. „Алеж ви не вмієте навіть авта в рух пустити!" з докором сказав інспектор. „Що?" — спитав Маркасен, схопив тепер за відповідну ручку й авто пішло в рух і переїхало чотирох людей, які необережно підійшли були до нього. „Чоловіче, бійтеся Бога, здержіть авто!" — кричав переляканий інспектор. „Що?! здержувати? А що, не пустив я авта в рух? Та мусите побачити, що я вмію їхати й взад!" — сказав і вже авто гнало з усієї сили взад — і переїхало трьох цікавих, яких пощадив був передтим.

МОДЕРНІ АВТОРИ НА ЯПОНСЬКІЙ СЦЕНІ.

В Токіо утворили вільний народний театр, у центрі міста. В театрі може помітитися лише пятьсот глядачів, а називається скромно „Малий театр Тсукіджі". Основник граф Ідісаяскі Гіката є гарячим прихильником модерних драматичних письменників. І так у репертуарі того малого театру є: „Ґаз" Ґеорґа Кайзера, „Вовки" Ромена Ролянта, „Шість осіб шукає автора" Піранделя, „Старий Гайдельберґ" Маєра Ферстера, „На дні" Максима Ґоркого й ин.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ЧЕСТЕР, Па. — Тов. Запорожська Січ, від. 388 У. Н. Союза, повідомляє всіх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, дня 5-го лютого ц. р., о год. 1-шій пополудни в льокали У. Н. Школа під ч. 2617 W. 3rd St. Присутність всіх членів пожадана, бо є важні справи до полагодження. — М. Дмитриків, писар.

— Ви поручаєте мені цю матерію як дуже добру, але я чув, що передше говорили ви иншій пані зовсім щось иншого.

— Так, бо я власне хотів цю матерію зарезервувати для вас.

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ

(За місяць січень, 1928).

ПРИХОДИ:

1) З перенесення з попередного місяця		$ 190.02
2) Прихід за січень		3.264.94
Разом		$3.454.96

РОЗХІД:

а) Висилка до краю:		
1) Рідна Школа	$1.400.00	
2) Потерпівшим від повені	1.200.00	
3) Сироти	120.00	
4) Інваліди	100.00	
5) Політичні вязні	100.00	
6) Тов. „Просвіта"	100.00	
7) Українській пресі	100.00	
8) На Укр. Шпиталь у Львові	50.00	
9) Кошта висилки і письм	32.70	
		$3.202.70
б) Кошта удержання канцелярії		30.00
в) Друки		18.00
г) Кошта дороги		15.00
Разом		$3.265.70

ЗІСТАВЛЕННЯ:

Прихід	$3.454.96
Розхід	3.265.70
Остає в касі Обєднання з кінцем січня, 1928.	$189.26

Обєднанне Українських Орґанізацій в Америці.

В. Кедровський.

1917 РІК.

Передрук заборонений. — Всі права застережено 1927 р.

(26)

„2) Протестуємо проти заборони другого Всеукр. Військ. Зїзду. Якаж це воля зібрання? Не вважаючи на те, що в нас ще ятряться не одинокі рани нанесені ворогом ще в 1914 р. і куриться кров з порубаних грудей в останніх боях, ми девятий місяць стоїмо без зміни, в окопах і вірно несемо військову службу, в місцевості довічних мряк, дощів, вохкости, де тільки наше око і бачить гори, ліс та невеличкий шматок неба, де панує велика пошесть-цинга, де наші постріляні руки й ноги розїдає ломець (ревматизм). Тут ми у владі смерти, без достатку їжі, з розхитаними від цинги зубами і з розпухлими ногами зустрічаємо ворога, топлючись, як свічка, своїм числом кождоденно від хороб і смерти. З нас, Українців, зрадників нема й не буде. Ми, не вважаючи на такі важкі обставини, своїх окопів ніколи не кидали і не покинемо. Так защо-ж заборонено відіслати до зїзду від 700—800 Українців-вояків у кожному полку одного, тільки одного нашого делегата, це так не багато, що не внесе ніякої поміхи... увірваних українських громадських прав. Ми вимагаємо і Українцям прав і правди.

„3) Не вважаючи, що Тимчасовий Уряд не згодився до установчого зібрання задовольнити прохання, викладені у докладній записці Укр. Ц. Ради, ми прилучаємо свій поклик до поклику сорока-міліонового українського народу: **„Волі і правди Українцям!"**

„Ми одностайно зо всім українським народом вимагаємо задоволення наших прохань. Ми вимагаємо волі, не на словах, а проведення в життя тієї волі, якої ми не бачили більше 250 років, за яку полягли тисячі замучених синів України, за яку не одного із нас катували й ганяли по тюрмах і яку пограбували в нашого народу царі і прислужники пітьми та неволі.

„Всі вище вимовлені прохання України має право задовольнити тимчасовий уряд, не відкладаючи до установчих зборів, бо ми прохаємо не чогонебудь нового, а тільки невелику частину того, що ми 263 роки назад мали.

„Ми з особливим проханням звертаємося до борців за волю — міністрів, які страждали від царату і з якими ми поруч боролися в часи неволі за право й волю, тепер же скинути з замученого українського народу важкі пута, накладені царями. Старий уряд не хотів поспівати, йти разом з життям народу, через що народові страшенно шкодив, хай же не буде більше сього у вільній Росії.

„Ми, сидючи тут в окопах, не добиваємося собі прав до життя — ми маємо широке право до смерти. Нас тільки лякає те, що наші діти залишаться жити в такійже неволі, яка є на Україні тепер, без волі кермувати своїм краєм, навчати до середньої та вищої освіти на рідній мові, без права господарювання над добутим крівавим потом добром, без власного війська, що як тепер так і на далі над нашими дітьми будуть панувати чужинці. Так примушують нас думати холодні погляди Тимчасового Уряду на наші українські домагання, висказані ним у відповіді на прохання Центральної Ради. Коли Тимчасовий Уряд і на далі не буде звертати уваги на голос великого українського народу, то народ сам негайно почне будувати краще своє життя...

„4) Заслухавши представника від Холмщини о. І. Чижевського, який гаряче витаючи великий український народ, прохає у своїй промові не забути долі Українців Холмщини: „Велика Ненька Україна, єдина заступниця усіх ображених, всіх неправдою злою придавлених, прийми-ж під свої крила й нас, твоїх рідних дітей Холмщини, бідних сиріт розіґнаних тепер по далеких краінах, ухвалили: прохати У. Центральну Раду звернути особливу увагу на долю братів наших Українців-Холмщан.

„5) Прийти з широкою допомогою Укр. Нац. Фонду грішми на вічах та по підписних листах.

„6) Ці резолюції надіслати: Тимчасовому Урядові, голові петроградської ради робітничих та салдатських депутатів, Укр. Центр. Раді, Укр. Військ Ґенер. Ком-ту, також надрукувати в українських часописях".

Такого характеру постанови, протести, резолюції ухвалювалися Українцями-вояками, розкиданими на всіх просторах бувшої Росії. Вони богато говорили Тимчасовому Урядови про небезпечність затівати боротьбу з українським національним рухом, але він того не хотів бачити. Тому він з кожною хвилею не тільки губив своє значіння серед українства, але набував ворожости і ненависти собі на Україні. Отже він швидко падав у прірву, а Центральна Рада з тим-же темпом набирала авторітету та поваги серед населення України.

* * *

Серед „дезертирів" і я їду знову до Київа. Їду туди другий раз по революції й вже не в справах службових, а делеґатом на заборонений зїзд.

Виїхало нас з Одеси душ дванацять, а в дорозі, починаючи зі ст. „Роздільної", у наш потяг прибувало все більше та більше таких же „дезертирів" як і ми, від фронтових частин та запілля.

Після ст. „Хвастова" уже можна було нарахувати більше трьохсот делеґатів, яких ми увесь час відшукували по вагонах, щоби з нетерплячки обмовитися одним-другим словом, а то ще й тут створити свій обєднаний бльок представників Одеської Округи та румунського фронту.

Їхали ми цілком спокійними за те, що зїзд відбудеться. Заборона Керенського нам здавалася якоюсь смішною, жалісним вибриком безсильного, зарозумілого чоловіка. Хто, або що може перешкодити величному поступови нашого національного відродження? Це є велика, непереможна стихія! Це є стихія, яка пробила грубу кригу й, вирвавшись зпід неї, лине бурхливим потоком, що все шириться, розростається, бурлить і зносить на свойому шляху перешкоди, роблючи в тих місцях, де вони міцніші, лише тимчасові тами, щоби, згромадивши силу, проломити їх і з більшим ходом полинути далі. Такі думки панували у наших головах і захоплювали все єство кожного з нас.

Заборона зїзду викликала примару великої тами, а тому зі всіх сторін полинули ріжні струмочки-делеґації до неї, щоби розбити, зруйнувати всі перешкоди й тим показати свою силу та величність відродження нації.

Ні в кого не було навіть сумніву, що зїзд відбудеться. Кожен був свідомий того, що немає вже сили в тих, проти чиєї волі він збірається, перешкодити йому. Тому на запитання делеґата одної з стрічних ґруп: „Чи не даремно ми їдемо? Чи не розженуть зїзд?" — почулося від двох делеґатів, що стояли біля вагону, однодушне:

„Хе?!"

В цьому „хе" була найкрасномовніша відповідь.

* *

Ми в Київі. На вокзалі нас стрінули й дали адресу йти до Педаґоґічного музею, щоби там отримати членську карту на зїзд.

Тепер у мене вже инші почування, відмінні від почувань першого приїзду. На вулицях досить частенько чується рідна мова. Деінде можна бачити вже українську вивіску, українські оголошення, афіші, а за українською газетою вже не треба бігати по десяти місцях, поки знайдеш, де вона продається.

Видно наочно, як і в Київі, рідній нашій столиці, не нашому місті, український національний рух проломлює холодні мури та поширює своє життя, захоплюючи все нові й нові позиції. При вході до Педаґоґічного музею глянув я в гору. Над дверима його знову побачив ту саму напись, що в останній мій приїзд так болюче мене вразила.

Тепер вона викликала у мене инші почування, почування насмішки долі над тими, яких ідеали держави, „тюрми народів", гинули в огні національної революції. Насмішкою віяло тепер від цього „На благое просвещеніе рускаго народа".

„А що, „просвітили?" — думаєте собі. Відшукали тут „русскій" нарід? От вам і ваші мрії, ваша політика „обрусєнія"! Крім бездушного напису, крім нічого не вартної вивіски нічого не залишається у вас, панове „обруситєлі". Поки вся Украіна покривалася загальною шильдою „Малоросія", „Новоросія", „Юго-западний край", до того часу й окремі малі шильди крали нам душу, бо вони тоді знаменували собою систему страшного національного терору. А тепер на Україні це залишається лише посмішищем над тими, що в незрозумілому для нас засліпленню свого месіянства гадали вбити живу душу українського народу. Це доказ того, що націю вбити не можна, що падають і розвалюються тиранські держави, що нарід врешті решт найде для себе страшну пімсту. І тепер така пімста надійшла, хоч вона ще лише відчувається в саркастичній насмішці українського народу над всім тим, що знаменувало собою найдорощий ідеал „русскаво народа".

Ледве пропхався у вестібуль Педаґоґічного Музею.

Увесь будинок гудить немов великанський вулий бджіл. Дім битком набитий так, що не можна навіть рукою повернути. Всі гомонять, хтось комусь щось доказує, щось спорять і т. д.

Тут змішалися в один гурт офіцири й салдати, матроси й військові урядовці. Всі вони однакові. Всі рівноправні та дійсно товариші.

Нарешті дістаю членську картку. З великими труднощами протискуюсь на вулицю. А тут прибувають все нові й нові делеґати. Прибуває також багато сторонніх глядачів.

(Дальше буде).

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА — ПИШІТЬ ПО НАЙНОВІЙШИЙ ЦІННИК КНИЖОК.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

ДІТРОЙТ, МІШ.

Українська Громада при Сикот евеню помагає Старому Краєви.

На лекції, яку дано 24 грудня 1927. в українській салі при Сикот евеню, зібрано на Рідну Школу дрібними датками $10, яку то суму вислано до „Обєднання". — **Т. Михальчук.**

—o—

МАЙНЕРСМИЛС, ПА.

Коляда на Сиротинець і Рідну Школу.

Наші громадяне заколядували 12 долярів в часі Різдвяних свят. Зі згаданої коляди призначили колядники 5 долярів на Сиротинець а сім долярів на Рідну Школу в Старім Краю.

Колядою занялися Ст. Карбовничек, Микола Миня, Василь Палиничак, С. Стебелінський, Г. Гринько.

Гроші переслано до Обєднання.

—o—

СПРОСТОВАННЯ

з Йонґставн, Огайо.

У проголошенім виказі жертв Сестрицтва Любов, від. 95, а не 35, зайшли деякі ошибки, які отсим простується. І так жертвували по долярови: Гр. Ливинський, І. Іляшевич, Бр. св. Петра й Павла, від. 45 Укр. Роб. Союза; Товариство Петра Шеремети, від. 153 У. Роб. Союза.

В коротенькім часі вишлеться жертви на Рідну Школу.

—o—

НАЙСТАВН, ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Колекта на потерпівших від повені й дар на Журнал Просвіти.

Посилаю другу колекту на потерпівших від повені в Галичині. Першу колекту зібрав і між знакомими в бучерні. Ся друга мала походити від Української Громади в Найставн, Па., яка вибрала 5 колекторів до її збірки. На жаль, згадані колектори не перевели ніякої збірки. Тому зібрав я сам сю колекту між знакомими Українцями й Американцями. І так зложили на мої руки: П. Кознарський $2.00; по долярови: З. П. Джансон Ко., П. Савчинський, В. Питляк, Н. Курилюк; по 50 центів: Олекса Жук, С. Кочий, С. Ф. Бідервон; К. Алботс 25 ц. і М. Еслейн 75 ц. Решту зложено дрібними датками. Разом зложено $13.86. Пригадавши собі, що місяць грудень є місяцем Просвіти, складаю від себе 5 долярів на популярно-науковий журнал Тов. Просвіта на 1928 рік.

Разом переслано до Обєднання $18.86.

Андрій Мельник.

—o—

СТЕМФОРД, КОНН.

В залученню посилаю чек на суму $10; пять долярів як народний податок, а пять долярів як коляду на Рідну Школу.

Михайло Кресан.

—o—

БАЛТИМОР, МД.

Коляда на Рідну Школу.

В день Різдва Христового як кождого, так і сього року, тутешні громадяне не забули про Рідну Школу в Старім Краю. На поклик гр. Йосифа Семенкова зложили коляду: Йосиф і Теодора Семенків $5, Теодор і Анна Чорній $3, Микола Чайковський $2, Олекса Кричковський $2. Разом $12.

Гроші переслано до „Обєднання" для пересилки на „Рідну Школу" в Старім Краю.

Теодор Чорній.

РУТЛЕНД, ВТ.

На Рідну Школу й Просвіту.

В залученню посилаю десять долярів, котрі прошу розділити в той спосіб: пять долярів на Просвіту у Львові, а 5 долярів для Рідної Школи.

Іван Кінах.

ВІДОЗВА

ДО БРАТІВ ЗА ОКЕАНОМ.

Отсе другий раз звертаємось до Вас, Земляки! Вперше просим ми о жертви на Народний Дім у Неґівцях, зясовуючи широко вагу й потребу тогож у нашому селі. Тепер вдруге звертаємось до Вас, Комітету будови Нар. Дому в Неґівцях і до всіх Шановних Жертводавців, зі щирою подякою за дотеперішну підмогу (ми одержали $440 і розпочали будову, що вже є в повному розгарі) і з просьбою о дальшу поміч. Вдячна суспільність не забуде Ваших жертв, які понесете для загальної справи, а нове покоління, що виховається в Нар. Домі, що зі своїх жил „виціде сукровату, а наллє живої, козацької тої крови чистої, святої..." — хай буде для Вас найбільшою нагородою за труди, підоймою й заохотою до дальших жертв, заборолом проти ворогів народньої справи — на жаль, таки своїх людей, які, як довідуємося, провадять між Вами кирцинницьку роботу. Не зражуйтеся тим. Стійте твердо при святім народнім ділі. В Вас чисті руки, чисте сумління, добра воля до доброго діла — щож проти того ворожі затії?

Не хиляйте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!
Гаразд.

Громадяне села Неговець, пов. Калуш.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА"

ЖАРТИ

Суддя: Відкіля у вас ця певність, що Ґардаша обвинувачений утопив, а не сам утопився?

Свідок: Бо у кишені небіщика була фляшка горівки. Колиб сам топився, то не змарнувавби горівки, а випивби.

—o—

В коршмі. — Тату, я найшов рукавицю.

— Ну, нащо тобі, Іцку, одної рукавиці?

— Буде і друга. На ній ще той пан сидить.

—o—

Мати (захвалює свою дочку): Моя дочка **вміє** добре кермувати автом, знається знаменито на біржевих курсах...

Парубок (перебиває): Я також розуміюся на дечім: знаю сам собі пришити ґузики, сам випрасую собі одяг, а навіть умію зварити борщ...

— Чи ви знаєте, чому бузько стоїть на одній нозі?

— Ні, не знаю.

— Ну, таж це зовсім зрозуміле, бо як піднявби і другу, то впавби.

—o—

Актор: Як я грав тут перший раз, то публика просто робила наступ на касу.

— Ну, і ви, самособою, мусіли звернути всі гроші?

—o—

— Чи ви повідомили вже його якось обережно, що його жінка втікла?

— Ні, але тимчасом вона вернула, то як мені його обережно повідомити?

—o—

Товстий і сухий. Французький актор Делесар і Діґазон посперечалися й оден одного визвав на двобій. Станули проти себе зі зброєю в руці. Делесар малий і товстий, Діґазон високий і стрункий. Тепер Діґазон узяв кусник крейди, переділив горішню часть тіла противника лінією згори на діл на дві половині і сказав: „Позвольте, що я при двобою покористуюся лише одною половиною вашого тіла — инакше я бувби занадто упривілеєний". Сказавши це, вклонився і добув рапір.

—o—

Перуанські обичаї. Колишні мешканці Перу мали такі строгі звичаї, що мущини і жінки мали окремі вулиці і стежки. Колиб хто ступив на вулицю чи стежку не свого полу, грозила йому зате кара смерти.

—o—

Князь Моріц Оранський укріпився сильно в таборі Ґертруденбурґа. Ворожий еспанський ґенерал не міг ніяк виманити князя із замку. Князь вислав раз у якійсь справі трубача у ворожий табор до ґрафа Ернеста фон Мансфельда, що був полководцем еспанської армії. Ґраф Мансфельд спитав оранського вояка, чи то його пан так страшно боїться, що так сильно ошанцювався. „Йому, як молодому воякові, — сказав Мансфельд — богато більше відповідалоби вийти в отверте поле і попробувати сил у бою!" — „Ласкавий пане, — відповів трубач — наш князь не боїться так дуже, але він також так дуже хотівби бути таким старим вояком, як ваша величність!"

САРАНЧА ЗДЕРЖАЛА ПОЇЗД

Поїзд, що їхав із Солуня (Сальонікі) до Атен, спізнився на три години, бо по дорозі натрапив на таку хмару саранчі, що залила залізничі шини на просторі десять кільометрів. Поїзд не міг перебитися через саранчу й мусів завернути до останньої стації. Щойно при помочі ще двох инших паровозів удалося побороти цю живу перешкоду.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА".

Ганс Христіян Андерсен.

ЗАМІТКИ.

—o—

1.

Сумна казка, але зовсім невеличка.

Був раз один чоловік, що шістьдесять сім літ думав над тим, щоби придумати якийсь добрий помисл. А коли вкінці щось придумав, помер із того, що з радости, що таки щось вдалося йому, але ніхто з того нічого не мав. Ніхто не довідався, що то за добрий помисл. А йому той помисл навіть у гробі не давав спокою. Його мусілося сказати при сніданку. Лише тоді був щось варт. І відійшов той чоловік по смерти у світ примарів і між примари. Одиноке, що осталося йому, то була дванацята година, їх спільна година. Бо тоді вартовий спав. Той чоловік сказав свій помисл, але ніхто не сміявся. Не ялося воно в таку годину. І так зійшов у могилу зі своїм помислом, а ніхто не довідався, який то помисл. І ми також ні.

Всетаки то сумна казка, але зовсім невеличка.

2.

В добрій суспільности має задня часть тіла також своє місце, але ніякого голосу! — сказав раз у Сляґельзе один із моїх учителів, у клясі до учеників.

3.

С. Одензе є такий скупий, що в ночі встає і гавкає, щоби люде думали, що має пса. Сусідового когута пускає що ранку до своїх курей — але як лише дістануть їсти, виганяє насамперед когута.

4.

Одна простодушна жінка сховала свому чоловікові шматок печені, положила її на цинову тарілку і поклала на огонь. Колиж тарілка розтопилася, сказала жінка: „Яку то ми маємо мудру кітку! тарілку зіла, а печені не хотіла!"

Переклав М. Тр.

НОВИНА НАД НОВИНАМИ!
ГАЛИЧИНА В ЖИВИХ ОБРАЗАХ (Мувінг Пікчерс)
НАЙНОВІЩІ КІНЕМАТОГРАФІЧНІ ОБРАЗКИ З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ В ГАЛИЧИНІ, ВКЛЮЧАЮЧИ ПОСЛІДНУ ПОВІНЬ, ЕЖЕ БУЛИ ВИСВІТЛЕНІ НА БАГАТЬОХ ВИСТАВАХ. ТИСЯЧІ УКРАЇНЦІВ МАЛИ НАГОДУ ЗВИДІТИ ГАЛИЧИНУ ЗА 50 ЦЕНТІВ! І ВСІ ЗАДОВОЛЕНІ!

Сидячи вигідно в кріслі перед вашими очима появляться на екрані слідуючі сцени з рідного краю: Загальний вид міста Львова із Замкової Гори; Гора Князя Льва; Замкова Гора; українські інституції у Львові: Дім Товариства Просвіти; Українська Народня Торговля; Дім Українських Інвалідів; Український Національний Музей, де міститься посмертна маска Тараса Шевченка, котру також знято на фільм; директор музея — проф. Іларіон Свінціцький; Дім Українського Наук. Товариства імени Шевченка; Дім Лисенка; Волоська церква з Корняктівською вежою; катедра св. Юра; входова брама до катедри; святоюрська площа з крилошанськими будинками та палатою митрополита Шептицького; Могили та нагробні памятники визначних Українців у Львові: Могила Івана Франка, Маркіяна Шашкевича, Володимира Барвінського, Адама Коцка, Ольги Бесарабової; хата Івана Франка, де він жив і писав свої безсмертні твори. Дальше появляться перед вашими очима слідуючі сцени: чудові, розкішні поля, на котрих филюють достиглі жита, пшениці та ячмені, зеленіють коноплі, кукурудзи, бульби і т. и., жнеці в гарячий день при тяжкій роботі на полі — жнуть, вяжуть, зносять снопи і в полукіпки складають, відтак посідавши на стерні їдять полуденок; женці їдуть дорогою, несуть сплетений вінець господареві. Селяни звожують снопи до стодоли, молотять, ріжуть січку, а жінки віють збіжжя решетом, мочуть коноплі, окіпають на терлицях коноплі, перуть шмаття на ріці, мелють на жорні, впехають крупи на ступі. Хлопчики-пастушки пасуть худобу на пасовиську, несуть сухі гілки з ліса, розкладають огонь та печуть кукурудзу, опісля вганяють та весело бавляться. В осени видно плугаторів на полі, орють ниву, засівають та заволочують. Побачите перед собою тисячу хлопців та дівчат, котрі виконують різні вправи на широкій леваді дівчата в чудово вишитім українськім строю машерують та роблять вправи — любо дивитись на них. Всі хлопці в одностроях з топірцями в руках, аж душа зрадіє, коли подивитесь на їх вишколені вправи, це дійсне українське військо в Галичині. Також є репрезентовані лугові організації з інших повітів Галичини. Рогатинська повітова головна управа „Лугів". Военні руїни по містах, военні цвинтарі. Могила Українського Невідомого Жовніра, де що-року в час зелених свят збірається українська громада над могилою цього героя і віддає йому заслужену честь. Великі муровані українські народні доми по містах та селах: в Рогатині, Настасові, Буцневі та інших місцевостях. Маємо на фільмі також і села, а в них церкви; при одній церкві знято гаїлки бавлячихся хлопців та дівчат в часі великодних свят. Відтак слідують види страшної послідної повіні в Галичині. Залляті водою поля і села; в однім селі побачите, як хлопці і дівчата їдуть вздовж улицею на човні до крамниці за своїми потребами. Знимки з Української Львівської Театральної Групи; директор Йосиф Стадник, Іван Рубчак, Зофія Стадникова, Рудольф Залуцький, Поля Луковська, О. Неделко, І. Шевченківський, Климова, Стефа Стадниківна, С. Крижанівський, Ярема, Стадник, Залуцька. Побачите гру цих артистів в фрагментах слідуючих оперет: „Княжна Цирківка" Кальмена і „Запорожець за Дунаєм". Відтак слідує Український Наддніпрянський Театр. Артистки цьої групи виконали чудовий танець з драми „Маруся Богуславка". — Перевізний пором на Дністрі, приватні школи, релігійна процесія в день празника, сельський похорон. Гори Карпати, загальний вид міста Косова, відпуст в Косові — на ринку видно багато Гуцулів, котрі посходились з околичних селів. Торговля худобою в Косові, ріка Рибниця і водопад Гук; трьох веселих пастушків, один з них весело грає на сопілці. Ріка Черемош, котру знято на фільм недалеко Сокільської Гори. Сплави дарабів рікою Черемошем. До того побачите багато інших сцен, котрих ми не вичисляли. Така подорож по Галичині коштувала-б вас около 1000 долярів і пів року часу, а ви це все можете побачити на екрані коштом 50 центів протягом кількох годин.

СУБОТА, ДНЯ 4-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДНІМ ДОМІ
214 FULTON STREET, ELIZABETH, N. J.
Початок о год. 7-ій вечером.

НЕДІЛЯ, ДНЯ 5-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В ГАЛИ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ
РІГ GREENE і SUSSEX STS., JERSEY CITY, N. J.
Третій і послідний раз.
Початок о год. 6-ій вечером.

СУБОТА, ДНЯ 11-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В SAUTHPORT, CONN.
Початок о год. 7-мій вечером.

НЕДІЛЯ, ДНЯ 12-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В ГАЛИ LIBERTY HALL, ANSONIA, CONN.
Початок о год. 6-ій вечером.

НЕДІЛЯ, ДНЯ 19-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В СТАРІЙ УКР. ГР. КАТ. ЦЕРКВІ.
249 COURT STREET, NEWARK, N. J.
Початок о год. 2. попол. і о год. 7. вечер.

ВІВТОРОК, ДНЯ 21-ГО ЛЮТОГО 1928 РОКУ
В ГАЛИ УКР. НАР. ДОМУ
217 EAST 6th STREET, NEW YORK CITY.
Початок о год. 7-мій вечером.

Просимо українських громадян, проживаючих в ріжних місцевостях Злучених Держав Америки, котрі бажалиб улаштувати у своїй місцевости Виставу Живих Образів Галичини, щоби надсилали інформації такого змісту: 1) число Українців, проживаючих в даній місцевости; 2) відповідна театральна саля з оперейтором; 3) моральна поміч місцевих Товариств, — на адресу:
JACENTY & PANKIW, 586 GROVE ST., IRVINGTON, N. J.